

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 303/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 To 48/2015 z 30. apríla 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 48/2015 z 30. apríla 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 Tk 1/2014 z 12. decembra 2014 (ďalej len „oslobodzujúci rozsudok“) oslobodený spod obžaloby podanej prokurátorom Krajskej prokuratúry v Nitre sp. zn. Kv 62/2013 z 15. mája 2014, ktorá bola doplnená 10. októbra 2014 pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že *«„dňa 02. júla 2013 v čase okolo 18:15 hod, v spálni rodinného domu v obci [REDAKOVANÉ] po predchádzajúcej hádke so svojim bratom [REDAKOVANÉ], tohto jedenkrát strelil s krátkou guľovou strelnou zbraňou značky Walther... do oblasti hrudníka, a to do prednej hrudnej steny vľavo vo výške prednej bradavky, kde poškodený [REDAKOVANÉ] na následky strelného poranenia hrudníka na mieste podľahol, pričom bezprostrednou príčinou smrti [REDAKOVANÉ] bol šok z úrazových zmien a zakrvácania do ľavej pohrudnicovej dutiny pri strelnom poranení hrudníka charakteru priestrelu so strelným poranením ľavých pľúc a devastačným poranením ľavej komory srdca“ a to z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. V konaní nebolo sporné, že skutku, v dôsledku ktorého došlo k úmrtiu poškodeného [REDAKOVANÉ], som sa dopustil ja, avšak súd na základe vykonaného dokazovania jednoznačne ustálil, že som tak konal v dôsledku silného rozrušenia spôsobeného útokom poškodeného na moju osobu a z tohto dôvodu aplikoval ust. § 25 ods. 3 Trestného zákona, na základe ktorého takýto skutok nie je trestným činom.»*.

Napadnutým uznesením krajského súdu bol oslobodzujúci rozsudok okresného súdu zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) Trestného poriadku a vec bola podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátená okresnému súdu, aby ju znovu prerokoval a vo veci rozhodol. Sťažovateľ namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy odôvodňuje tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne, pretože krajský súd v súvislosti so zrušením oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu zároveň *de facto* vyslovil názor, že sťažovateľ obzvlášť závažný zločin vraždy spáchal.

K nedostatkom spôsobujúcim arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľ uvádza:

«... konštatovanie odvolacieho súdu, ktorým vytyka nedostatky rozhodnutiu súdu prvého stupňa ohľadom toho, že zrejme bez splnenia na to daných podmienok súd prvého stupňa uplatnil zásadu in dubio pro reo nemá oporu ani v jednej vete odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa. Je pre mňa nepochopiteľné o akých pochybnostiach hovorí odvolací súd vo vzťahu k tomu, že na nich mal založiť súd prvého stupňa svoj oslobodzujúci rozsudok, keď v predmetnom rozsudku súd prvého stupňa mal skutkový stav veci zakladajúci nutnosť aplikácie § 25 ods. 3 Trestného zákona za preukázaný bez akýchkoľvek pochybností! Na tento účel citujem z odôvodnenia rozsudku:

- „Vychádzajúc zo zákonom nastavených podmienok pre nutnú obranu a z vyhodnotenia vo veci vykonaných dôkazov, mohol súd nado všetky pochybnosti (!!!) ustáliť a prijať záver, že obžalovaný zažalovaným konaním odvracal priamo hroziaci útok, spočívajúci nielen v zamýšľanom , ale v priamo realizovanom fyzickom ataku zo strany jeho brata [REDAKOVANÉ], sprevádzanom verbálnymi vyhrážkami „zabijem ťa“, smerujúcimi priamo na osobu obžalovaného... (str. 20)“

- „Vo veci nebolo sporné (!!!), že útočník [REDAKOVANÉ] hrozil útokom na obžalovaného v jeho spálni, teda na tzv. privilegovanom mieste (miesto útoku), požívajúcom zvláštnu ochranu z hľadiska toho, že išlo obydlie... (str. 26)“

- „Takto zadovážené skutočnosti, vyplývajúce z oblasti súdnej psychológie (ako to predpokladá zákon), viedli súd k prijatiu spoľahlivého (!!!) záveru, že u obžalovaného bolo objektívne dané silné citové rozrušenie a bolo spôsobené útokom, ktorému obžalovaný čelil zo strany [REDAKOVANÉ] (str. 30 dolu)“. ... je evidentné, že odvolací súd vytykal súdu prvého stupňa závery, ktoré súd prvého stupňa vôbec neučinil. Toto určite nie je v súlade s požiadavkou presvedčivosti rozhodnutia ako ani v súlade s požiadavkami kladenými na kvalitu rozhodnutia nadriadeného súdu , ktorým sa ruší meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa, keď konkrétosti a detailnosti odôvodnenia prvostupňového meritórneho rozsudku

musí zodpovedať náležitá konkrétnosť a detailnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. ... prvostupňový súd vo svojom rozsudku vyčerpávajúco a logicky rozviedol všetky skutočnosti, ktoré mali vplyv na posúdenie môjho konania z pohľadu aplikácie § 25 ods. 3 Trestného zákona. Z tohto pohľadu sa mi javí absolútne nenáležité tvrdenie odvolacieho súdu, že v rozsudku súdu prvého stupňa takéto skutočnosti absentujú. Odvolací súd ako som už vyššie uvádzal v tejto súvislosti dokonca vytýkal absenciu skutočností ohľadom toho, či som konal skutkovom omyle (str. 21 napádaného uznesenia hore) a či omyl spočíval v mojej nedbanlivosti, tak ako to predpokladá § 25 ods. 4 Trestného zákona, pritom z vykonaného dokazovania absolútne nič také nevyplývalo a ani nič s tým súvisiace nebolo žiadnou zo strán trestného konania tvrdené.»

Sťažovateľ namieta tiež záver odvolacieho súdu o neexistencii priamo hroziaceho útoku zo strany [REDAKOVANÉ], ktorý je podľa jeho názoru v extrémnom nesúlade s vykonaným dokazovaním a hlavne nedostatočný vo vzťahu ku konkretizácii dôvodov údajnej nesprávnosti odôvodnenia zrušovaného oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu.

Za ďalší nedostatok napadnutého uznesenia sťažovateľ považuje jednoznačný záver krajského súdu, že boli naplnené znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy, ktorého sa mal dopustiť, a to aj napriek tomu, že v odôvodnení rozhodnutia sa krajský súd vyjadruje prevažne v pochybnostiach. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd neprihliadal pri formulovaní svojich záverov na zásadu *in dubio pro reo*, z ktorej vyplýva, že v prípade pochybností je vždy potrebné prikloniť sa v prospech obžalovaného.

Sťažovateľ spochybňuje aj záver krajského súdu o neexistencii silného rozrušenia ako skutkovej okolnosti majúcej vplyv na posúdenie jeho konania v rámci nutnej obrany podľa § 25 ods. 3 Trestného zákona. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že *„nie je... pre mňa pochopiteľné, prečo pokiaľ má človek evidentný strach o svoj život, resp. o život svojich najbližších (v tomto prípade mojej manželky) by si nemohol vopred pripraviť zbraň, ktorú má v legálnej držbe, na svoju obranu, resp. by táto skutočnosť (príprava zbrane) mala byť dôvodom, že človek už nie je v silnom rozrušení v dôsledku obáv o svoj život; pre mňa je*

skutočne takého odvolacím súdom nastolené vysvetlenie absolútne nelogické a extrémne nepresvedčivé.“

Záveru odvolacieho súdu v uvedených súvislostiach sťažovateľ spochybňuje aj s poukazom na dva znalecké posudky, na základe ktorých súdni znalci dospeli k jednoznačnému záveru, že *„som bol v afektívnom stave v dôsledku silného citového rozrušenia spôsobeného útokom vedeným voči mojej telesnej integrite a že som sa skutočne obával o svoj život. Odvolací súd výsledky dokazovania z týchto znaleckých posudkov (ktoré, ako som vyššie uvádzal, by malo byť nosným pre ustálenie tejto podstatnej okolnosti - silného rozrušenia) bez hodnoverného vysvetlenia úplne znehoval, keď si sám svojvoľne neprihliadajúc na vykonané znalecké dokazovanie ustálil, že ja som nekonal v silnom citovom rozrušení (resp. že je táto okolnosť závažným spôsobom spochybnená, ako do doslovne uvádza odvolací súd v odôvodnení) s absolútne nepresvedčivým vysvetlením, konkrétne že som nevystrelil na útočníka v stoji, a že som mal vopred pripravenú zbraň na ochranu svojho života. V tomto je opäť zrejмый prejav arbitrárnosti napádaného uznesenia odvolacieho súdu, a teda ide o evidentný zásah do môjho práva na spravodlivý súdny proces.“*

Za zásah do nezávislosti prvostupňového súdu zo strany krajského súdu považuje sťažovateľ aj v napadnutom uznesení obsiahnutý záväzný pokyn adresovaný okresnému súdu, aby opätovne vyhodnotil dôkazy. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 8/2010 z 31. mája 2011, z ktorého vyplýva, že *„Ak nie je skutočný stav veci správne zistený a ak má odvolací súd za to, že je tomu tak preto, že krajský súd nehodnotil správne dôkazy vo veci vykonané môže odvolací súd len upozorniť, v ktorých smeroch má byť konanie doplnené, alebo čím je treba sa znovu zaoberať, nesmie však v žiadnom prípade k spôsobu hodnotenia dôkazov udeľovať záväzné pokyny.“*, zdôrazňuje, že názorom vysloveným v citovanom rozhodnutí sa krajský súd neriadil. Krajský súd tak podľa sťažovateľa *„udelil prvostupňovému súdu záväzné pokyny v súvislosti s tým, ako má vyhodnotiť vykonané dôkazy, keď jasne formuloval (prejudikoval) že som trestne zodpovedný za žalovaný obzvlášť závažný zločin vraždy. Toto je zrejмый porušenie môjho ústavného práva v zmysle čl. 46 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru, na*

spravodlivý proces, keď napádané uznesenie je nielen že arbitrárne, ale aj narušajúce nezávislosť trestného procesu s ohľadom na dopad napádaného uznesenia na budúce (po vrátení veci) meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn.: 4 To/48/2015, zo dňa 30. 04. 2015, ktorým bol podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn.: 33 Tk 1/2014 zo dňa 12. 12. 2014, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn.: 4 To/48/2015, zo dňa 30. 04. 2015, sa vo výroku o zrušení rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn.: 33 Tk 1/2014 zo dňa 12. 12. 2014 a vrátení veci Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V súvislosti s podstatou a zmyslom princípu subsidiarity ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V prípadoch, pri ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť

porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku, prípadne v Trestnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažnosť možno zásadne prerokovať a rozhodnúť o nej až potom, keď napadnuté konanie bude skončené. Je to tak z toho dôvodu, že sťažnosť musí v zásade smerovať proti poslednému rozhodnutiu o opravnom prostriedku, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii, a nemôže ho opomenúť. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny

dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

Všetky námietky sťažovateľa v posudzovanej veci smerujú proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bol zrušený oslobodzujúci rozsudok okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu v aktuálnom procesnom štádiu konania pred všeobecnými súdmi (meritórny oslobodzujúci rozsudok okresného súdu je právoplatne zrušený a vec je vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie) neprichádza pri rešpektovaní čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže trestná vec sťažovateľa bude ďalej prebiehať pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že v napadnutom uznesení krajský súd vyslovil pre okresný súd záväzný právny názor (§ 327 ods. 1 Trestného poriadku). Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľom spochybňovaný právny názor krajského súdu sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude trestná vec sťažovateľa právoplatne skončená.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Po odmietnutí sťažnosti už nebol právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016